

20 -07- 2018

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Amruševa 2/II

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Aleksandri Gumzej, u pravnoj stvari tužitelja I. NOVABELA GRUPA d.o.o., OIB: 83565636972, Zagreb, Augusta Šenoe 3, II. ARIS 2000 d.o.o., OIB: 06571045637, Zagreb, Frateršćica 60, III. HRVOJE ŠIMIĆ, OIB: 45735250142, Zagreb, Bleiweisova 27, IV. MAJA ŠIMIĆ, OIB: 47549266260, Zagreb, Frateršćica 60, koju zastupa punomoćnik Hrvoje Šimić, Zagreb, Bleiweisova 27, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Petrinjska 59, kojeg zastupa punomoćnik Ivan Glamuzina, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta u Zagrebu, Trg žrtava fašizma 5, radi naknade štete, povlačenja te povrata zadužnica (vps 6.310.000,00 kn), nakon održane glavne rasprave zaključene 17. travnja 2018. u prisutnosti zastupnika po zakonu prvotuzitelja, drugotuzitelja, trećetuzitelja, zastupnika četvrtotuzitelja i punomoćnika tuženika, s danom objave 20. srpnja 2018.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

" 1. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju NOVABELA GRUPA d.o.o. Zagreb, Augusta Šenoe 3, OIB: 83565636972 iznos od 2.000.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od podnošenja ove tužbe do plateža.

2. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju ARIS 2000 d.o.o. Zagreb, Frateršćica 60, OIB: 06571045637 iznos od 2.000.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od podnošenja ove tužbe do plateža.

3. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužitelju HRVOJE ŠIMIĆ iz Zagreb, Bleiweisova 27, OIB: 45735250142 iznos od 510.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od podnošenja ove tužbe do plateža.

4. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe plati tužiteljici MAJI ŠIMIĆ iz Zagreba, Fratersčica 60, OIB: 47549266260 iznos od 1.800.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom do plateža, na iznos od 150.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31. prosinca 2013., na iznos od 600.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31. prosinca 2014., na iznos od 600.000,00 kn po stopi od 8 % uvećanu za eskontnu stopu HNB počev od 31. prosinca 2015., na iznos od 450.000,00 kn od podnošenja ove tužbe do plateža.

5. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535 da u roku od osam dana pod prijetnjom ovrhe povuče sa naplate kod Financijske agencije te vrati tužiteljici MAJI ŠIMIĆ iz Zagreba, Fratersčica 60, OIB: 47549266260 zadužnicu na iznos od 1.991.255,84 kn od 05. svibnja 2011. potvrđenu od javnog bilježnika Lucije Popov iz Zagreba pod broj OV-4114/11 dana 05. svibnja 2011., a izdanu za korist RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. ZAGREB, Petrinjska 59, OIB: 53056966535, zadužnicu na iznos 200.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010. ovjerenu od javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Kilibarde iz Zagreba pod broj OV-6860/2010 dana 18. listopada 2010., zadužnicu na iznos od 78.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010. ovjerenu od javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Kilibarde iz Zagreba pod broj OV-6859/2010 dana 18. listopada 2010, zadužnicu na iznos 115.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti od 15. rujna 2009. ovjerenu od javnog bilježnika Zinka Batušić Šlogar iz Sesveta pod broj OV-6859/2010 iz Sesveta dana 16. rujna 2009."

- II. Nalaže se tužitelju nadoknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 290.748,00 kn, u roku od osam dana.
- III. Odbija se kao neosnovan tužnikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 25.814,50 kn.
- IV. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 10.000,00 kn.

Obrazloženje

Tužitelji su 25. listopada 2016. podnijeli ovom sudu tužbu u kojoj je i četvrtotužiteljica podnijela prijedlog za izdavanjem privremene mjere, a koji prijedlog je izdvojen u razdvojeni spis poslovnog broja Ovr-478/2016. Tužitelji u tužbi navode da je predmet tužbe naknada štete nastale prvo, drugo i trećetužitelju u razdoblju od 1. siječnja 2016. do 31. listopada 2016., a četvrto tužitelju u razdoblju od 1. listopada 2013. do 31. listopada 2016. radi protupravnog postupanja tuženika, odnosno radi protupravnog podnošenja zadužnica na naplatu te zadržavanja istih u redoslijedu plaćanja.

U tužbi se nadalje u bitnome navodi da je 15. listopada 2010. sklopljen Ugovor o pristupanju dugu između tuženika s jedne strane te drugotužitelja, trećetužitelja, četvrtotužitelja i trgovačkog društva ARIS 2000 i partneri k.d., Zlatar Bistrica s druge strane kojim pristupaju obvezama dužnika Novabela d.o.o. iz Zagreba prema ovdje tuženiku iz Ugovora o kreditu broj 04001020203 od 1. srpnja 2004., iz Ugovora o okvirnom iznosu

zaduženja broj 08025550014 od 13. ožujka 2008. te njegovim dodacima i pojedinačno zaključenim ugovorima o kreditu. Dana 22. listopada 2010. sklopljen je Ugovor o pristupanju dugu između tuženika s jedne strane te prvotuzitelja s druge strane kojim se pristupa obvezama dužnika Novabela d.o.o. prema ovdje tuženiku iz Ugovora o kreditu od 1. srpnja 2004. te Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja od 13. ožujka 2008. i njegovim Dodacima i pojedinačno zaključenim ugovorima o kreditu. Nadalje, 4. svibnja 2011. zaključen je Ugovor o reguliranju međusobnih prava i obveza između ovdje tuženika, s jedne strane te između ovdje tužitelja, trgovačkog društva Destilerija d.o.o. i ARIS 2000 i partneri k.d. s druge strane, kojim je utvrđeno da će se otplata gore navedenih obveza trgovačkog društva Novabela d.o.o. kojima su pristupili temeljem gore navedenih Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. i 22. listopada 2010. vršiti obročno, dok je u čl. 5. navedeno da ovdje tuženik može pokrenuti postupak prisilne naplate na svim instrumentima osiguranja koji su predani temeljem Ugovora o kreditu od 1. srpnja 2004. i njegovih dodataka, Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja od 13. ožujka 2008. te njegovim dodacima, Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. i Ugovora o pristupanju dugu od 22. listopada 2010., i to ukoliko se dug ne bude podmirivao u rokovima navedenim u predmetnom Ugovoru. Tužitelji nadalje ističu da je 4. svibnja 2011. sklopljen Ugovor o pristupanju dugu između ovdje tuženika s jedne strane te prvotuzitelja, drugotuzitelja, trećetuzitelja, trgovačkog društva Destilerija d.o.o. i ARIS 2000 i partneri k.d., s druge strane, kojim pristupaju obvezama dužnika ARIS 2000 d.o.o. prema ovdje tuženiku iz Ugovora o kreditu od 2. studenog 2006. i njegovim dodacima te iz Ugovora o kreditu od 15. rujna 2009. te njegovim dodacima. Zaključno, 4. svibnja 2011. zaključen Ugovor o reguliranju međusobnih prava i obveza između ovdje tuženika, s jedne strane te između ovdje tužitelja i trgovačkih društava Destilerija d.o.o. i ARIS 2000 i partneri k.d., s druge strane, kojim utvrđuju da će se otplata gore navedenih obveza trgovačkog društva ARIS d.o.o. po Ugovorima o kreditu od 2. studenog 2006. i dodacima te po Ugovoru o kreditu od 15. rujna 2009. i njegovim dodacima, a kojima su pristupili temeljem gore navedenih Ugovora o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011., vršiti obročno, dok je u čl. 6. navedeno da ovdje tuženik može pokrenuti postupak prisilne naplate na svim instrumentima osiguranja koji su predani temeljem Ugovora o kreditu od 1. srpnja 2004. i njegovih dodataka, Ugovora o kreditu od 15. rujna 2009. i njegovih dodataka i Ugovora o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011., i to ukoliko se dug ne bude podmirivao u rokovima navedenim u predmetnom Ugovoru. Tužitelji nadalje u bitnome navode da je 15. listopada 2010. tuženik imao evidentirane zadužnice na računu trgovačkog društva Destilerija d.o.o. u iznosu od 2.260.176,53 kn, da je 19. listopada 2010. pred ovim sudom bilo sazvano ročište radi odlučivanja o prijedlogu radi otvaranja stečaja nad trgovačkim društvom Destilerija d.o.o. te da su upravo radi blokade računa od strane tuženika postojali stečajni razlozi nelikvidnosti nad navedenim društvom, da je u to vrijeme drugotuzitelj bio jedini osnivač društva Destilerija d.o.o. i jedini komplementar trgovačkog društva ARIS 2000 i partneri k.d., da je četvrtotuzenik jedini osnivač drugotuzitelja, da je trećetuzitelj direktor drugotuzitelja, prokurist trgovačkog društva ARIS 2000 i partneri k.d., direktor trgovačkog društva Destilerija d.o.o. i direktor prvotuzitelja te da je trgovačko društvo Destilerija d.o.o. jedini komanditor trgovačkog društva ARIS 2000 i partneri k.d., da je 18. ožujka 2010. donesena na ovom sudu prvostupajnska presude pod poslovnim brojem P-2468/09 kojom se utvrđuje ništavost razrješenja Hrvoja Šimića za predsjednika Uprave trgovačkog društva Novabela d.o.o. te da je u to vrijeme tuženik učinio dospelim obveze po kreditima koji su odobreni drugotuzitelju za koji su sudužnici Destilerija d.o.o. i ARIS 2000 i partneri k.d. te da su se drugotuzitelj i njegovi sudužnici pisanim putem obratili tuženiku radi naknade štete zbog protupravnog postupanja sa zadužnicama na teret računa drugotuzitelja i radi nepoštivanja ugovornih odredbi iz Ugovora o kreditu od 2. studenog 2006. i njegovih dodataka, Ugovora o kreditu od 15. rujna 2009. i njegovih dodataka te iz prije zaključenih pojedinačnih Ugovora o kreditu od 23. lipnja 2009. i Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja od 11. rujna 2008.

U odnosu na okolnosti koje su ih navele da zaključe Ugovore o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. tužitelji ističu da je na sastanku 15. listopada 2010. postignut usmeni dogovor između predstavnika tuženika i direktora trgovačkog društva Destilerija d.o.o. da će tuženik povući zadužnice s računa društva Destilerija d.o.o., a da će se svi tužitelji obvezati pristupiti dugovima trgovačkog društva Novabela d.o.o. i drugotužitelja po prethodno zaključenim kreditima, da će naknadno u skladu s poslovnom politikom tuženika kreditne obveze biti reprogramirane, da će biti povučene zadužnice sa svih računa tužitelja koje je podnio ovdje tuženik te da će se omogućiti obročna otplata dugovanja, izuzev ovrhe nad nekretninom trgovačkog društva Destilerija d.o.o. te da će odmah biti pokrenuta ovrha radi prodaje predmetne nekretnine na kojoj tuženik ima upisano založno pravo radi osiguranja naplate četiri mjenice čiji je izdavatelj Novabela d.o.o., te da u tom postupku trgovačko društvo Destilerija d.o.o. neće isticati nikakve prigovore ili žalbe te će dopustiti da se tuženik namiri bez pogovora. Sukladno usmenom dogovoru, tuženik je 18. listopada 2010. povukao zadužnice s računa trgovačkog društva Destilerija d.o.o. čime je prestao i stečajni razlog nelikvidnosti. S obzirom da spomenuti usmeni dogovor nije bio u pisanoj formi realiziran do kraja 2010., tuženik je dodatno povećao blokadu na računima drugotužitelja i trgovačkog društva ARIS 2000 i partneri k.d. Nadalje, postignuti usmeni dogovor utvrđen je u pisanom obliku Ugovorima NB i Ugovorima AR 4. svibnja 2011. te je tuženik temeljem istih u svibnju 2011. povukao zadužnice s računa drugotužitelja i trgovačkog društva ARIS 2000 i partneri k.d. Sukladno odredbama gore navedenih Ugovora 10. lipnja 2011. plaćene su ugovorene obveze prema tuženiku. Tužitelji nadalje navode da su uvidom u Očevidnik o redoslijedu plaćanja od 1. kolovoza 2011. na računu drugotužitelja utvrdili da je tuženik 5. siječnja 2011. podnio na naplatu zadužnice na iznos od ukupno 3.541.451,57 kn što skoro dvostruko premašuje nominalni iznos zadužnica, a čime je drugotužitelju učinjena nemjerljiva šteta, tim više što na taj dan uopće nije imao dospjelih obveza prema tuženiku te je tuženik bio dužan predmetne zadužnice povući iz prisilne naplate. Tužitelji su primljene podatke usporedili s prije dobivenim Očevidnikom o redoslijedu plaćanja koji je vodio tuženik te su utvrdili da je tuženik naloge koje je izdao temeljem osnova za plaćanje zadužnica koje je sam podnio na naplatu na temelju zadužnica izdanih od strane drugotužitelja na iznos od 180.000,00 eura od 2. studenog 2006. ovjerenu pod poslovnim brojem OV-3275/2006 2. studenog 2006. kod javnog bilježnika Zrinke Batusić Šlogar, na iznos od 61.734,93 kn od 29. ožujka 2010. i na iznos od 842.837,38 kn od 21. prosinca 2010., evidentirao kao da su podneseni 9. prosinca 2009., dok su zadužnice izdane od strane drugotužitelja na iznos od 115.000,00 eura od 15. rujna 2009. (OV-4759/2009), na iznos od 138.120,74 kn od 29. ožujka 2010. i na iznos od 842.837,38 kn od 21. prosinca 2010. također evidentirane kao da su podnesene 9. prosinca 2009. S obzirom da tuženik nije istinito dostavio podatke iz Očevidnika o redoslijedu plaćanja Financijskoj agenciji, tužitelji ističu da je time učinio težu protupravnu radnju te je takvim postupanjem u cijelosti onemogućio redovito i normalno poslovanje drugotužitelja radi čega on i njegovi vjerovnici trpe teško nadoknativu štetu. Tužitelji nadalje ističu da se drugotužitelj 2. kolovoza 2011. dopisom obratio tuženiku zatraživši objašnjenje za nepoštivanje prethodno postignutih ugovornih obveza i dogovora iz Ugovora AR, Ugovora NB te Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., da je povodom navedenog dopisa izvršni direktor Sektora upravljanja rizika tuženika sazvao sastanak, da su na navedenom sastanku izraženi suprotstavljeni stavovi te je 9. rujna 2011., a nakon održavanja predmetnog sastanka, tuženik pismenim putem izvijestio drugotužitelja da je moguće postojala nepravilnost oko postupanja s naplatom zadužnicama, no da tuženik nije bio uzročnik toga te da smatra da nije bilo ugovoreno da bi tuženik bio u obvezi povući zadužnice podnijete na teret računa drugotužitelja jer da to izrekom nije bilo ugovoreno, pri čemu se ne spori pravo na obročnu otplatu duga. Nakon toga, 14. rujna 2011. tužitelji su zaprimili od strane tuženika izjave o raskidu Ugovora AR i NB te

ističu da im tuženik nije dao primjereni rok za ispunjenje obveze. Nadalje, 22. rujna 2011. tužitelji i trgovačka društva ARIS 2000 i partneri k.d., Destilerija d.o.o. i Novabela grupa d.o.o. su zaprimili obavijest o podnošenju instrumenata osiguranja plaćanja predanih po Ugovorima o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. Slijedom svega navedenog, tužitelji ističu da iz odredaba čl. 4. Ugovora AR i NB proizlazi i obveza tuženika da povuče zadužnice koje je prije reguliranja međusobnih prava i obveza podnio na teret računa drugotužitelja, međutim da to tuženik nije napravio, već je prijevaram radnjom naveo tužitelje da s njim zaključe Ugovore o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., od 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. te da je upravo time tuženik dospio u zakašnjenje s obvezom da povuče zadužnice s računa drugotužitelja, a čime je dospio i u zakašnjenje prema ostalim tužiteljima, a slijedom čega je izjava o raskidu Ugovora AR i Ugovora NB neosnovana, odnosno neosnovan je jednostrani raskid ugovora od strane tuženika pa s tim u svezi tužitelji imaju pravo na naknadu štete. Tužitelji smatraju da je temeljna mana volje u predmetnim ugovorima ta što u istima izrekom nije regulirano da će tuženik povući zadužnice koje su do tada podnesene na naplatu na teret računa tužitelja, premda se iz samog pravnog posla postojanje takve odredbe može zaključiti. Tužitelji ističu i da tuženik do dana podnošenja tužbe nije poduzeo ni jednu radnju protiv tužitelja pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine iz Ugovora o kreditu od 1. srpnja 2004., 2. studenog 2006. i 15. rujna 2009. te bilo kojeg pojedinačnog ugovora temeljenog na Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014, pa da je stoga nastupanje zastare razlog nastanka štete tužitelju i to iz razloga što tuženik bez pravne osnove zadržava predmetne zadužnice. Slijedom svega navedenog, tužitelji predlažu donošenje presude kao u t. I. izreke.

Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti. Ističe u bitnome da su tužitelji navodi u cijelosti nerazumljivi i proturječni sadržaju isprava na koje se tužitelji pozivaju, da je predmetni postupak pokrenut s ciljem izbjegavanja ispunjenja obveza koje su tužitelji preuzeli ugovorima na koje se u tužbi pozivaju, da su prvo, drugo i trećetužitelji u cijelosti identičnu tužbu već podnijeli naslovnom sudu u predmetima poslovnih brojeva P-5901/11, P-4888/12, P-60/15 i P-3273/15 pa stoga prigovara dvostrukoj litispendenciji, ističe da se u predmetnom postupku nikako ne može raditi o šteti nastaloj tužiteljima u vremenskom razdoblju na koje su odnose postavljeni tužbeni zahtjevi (od 1. siječnja 2016., odnosno od 1. listopada 2013. do 31. listopada 2016.) te da iz historijata tužbe nije jasno o kakvoj se šteti u konkretnom slučaju radi. Tuženik ističe i da su tužitelji kontradiktorni u svojim navodima kojima u jednom dijelu tužbe ističu da je tuženik radi prisilnog ostvarenja tražbine koju ima prema tužitelju podnio na naplatu zadužnice izdane od strane tužitelja, dok nakon toga, a suprotno dokazima koje prilažu uz tužbu, navode kako tuženik radi naplate predmetnih tražbina nije poduzeo ni jednu radnju pred sudom ili drugim nadležnim tijelom. Ističe i da je protiv prvo i drugotužitelja 30. studenog 2011. podnio prijedloge za otvaranjem stečajnih postupaka koji postupci su u tijeku, kao i da su sve tražbine tuženika prema tužitelju temeljem Ugovora o kreditu od 1. srpnja 2004., 2. studenog 2006. i 15. rujna 2009. i Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014 utvrđene ovršnim ispravama temeljem kojih su pokrenuti ovršni postupci.

U daljnjem tijeku postupka tužitelji su se očitovali na odgovor na tužbu istaknuvši u bitnome da tuženik nije osporio odlučnu činjenicu da nije pokrenuo nikakav postupak pred sudom ili drugim tijelom radi utvrđenja, naplate ili osiguranja tražbina iz Ugovora o kreditu od 1. srpnja 2004., 2. studenog 2006. i 15. rujna 2009. i Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014, da se zadržavanjem u naplati zadužnice ne prekida tijek zastare, da je netočan tuženikov navod da bi tražbina iz zadužnice zastarijevala u roku od 10 godina, da tuženik nije nikada nakon što je zaključen Ugovor o reguliranju međusobnih prava i

obveza (AR) povukao zadužnice s naplate drugotužitelju te da je time pao u vjerovničko zakašnjenje, kao i da se tuženik nije očitovao o tome kada su navodno njegove tražbine po predmetnim Ugovorima o kreditu bile dospjele, a što je bitno radi utvrđenja da li su uopće bile zakonito podnesene na naplatu. Ističu i da je netočan tuženikov navod da tužiteljima nije nastala nikakva šteta s obzirom da su tuženikove zadužnice samo evidentirane u Očevidniku redoslijeda plaćanja, a nisu naplaćene, i to iz razloga što su zadužnice evidentirane dulje od 60 mjeseci, a i Ugovor o kreditu od 15. rujna 2009. je isplaćen u iznosu manjem od ugovorenog, kao i da je netočno pozivanje tuženika da bi Sporazumima o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretninama od 2. studenog 2006., 15. rujna 2009. i 6. lipnja 2006. bile utvrđene tražbine, jer isti ne predstavljaju javnobilježničke nagodbe već sporazume o osiguranju budućih tražbina. Navode i da niti jedna od strane tuženika priloženih presuda ovog suda nije stekla svojstvo pravomoćnosti. Nadalje, podneskom od 3. svibnja 2017. (list 309. - 314. spisa) tužitelji ističu da su sve tražbine tuženika iz Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i od 4. svibnja 2011. utrnule zastarom te da tužitelji trpe štetu postupanjem sa zadužnicama te podnošenjem i zadržavanjem zadužnica kod Financijske agencije, kao i da je tuženik namiren pravomoćnom sudskom odlukom, odnosno rješenjem ovog suda poslovni broj St-1135/12 od 27. travnja 2017.

Na ročištu održanom 27. studenog 2017. (list 315. spisa) tuženik se očitovao na tužiteljevu tvrdnju glede rješenja ovog suda poslovni broj St-1135/12 istaknuvši kako iz pravomoćne sudske odluke koju su priložili tužitelji te iz isprava koje prilaže prijavi u stečajnom postupku nad društvom Destilerija d.o.o. ne proizlazi da bi tužitelji imali ikakvu tražbinu prema tuženiku te da bi tuženikova tražbina bila namirena. Ističe i da su neistiniti navodi tužitelja da bi izdavanje potvrde ovršnosti na sporazum o osiguranju poslovni broj OV-510/06 bilo nezakonito jer iz očitovanja javnog bilježnika Lucije Popov nedvojbeno proizlazi kako su prilikom izdavanja potvrde ovršnosti na predmetni sporazum ispunjeni svi zakonski uvjeti. Da je tome tako proizlazi i iz pravomoćnog rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-2598/14 kojim je na prigovor ovršenika, u ovršnom postupku koji se vodi pred Općinskim sudom u Zlataru pod poslovnim brojem Ovr-987/11, odbijen prijedlog ovršenika, odnosno predlagatelja za ukidanjem klauzule pravomoćnosti. U daljnjem tijeku postupka tuženik je odustao kod istaknutog prigovora litispendencije.

Nadalje, na ročištu održanom 17. travnja 2018. (list 341. – 344. spisa) tuženik je istaknuo da je presuda ovog suda poslovni broj P-4888/12 postala pravomoćna, dok je u odnosu na presudu ovog suda poslovni broj P-5901/2011 predao u spis Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6264/2016. Tuženik je naveo i da su sve zadužnice koje su predmet ovog postupka dane na naplatu kako proizlazi iz Očevidnika o redoslijedu naplate koje je tužitelj priložio uz tužbu i to u izvorniku, a što proizlazi iz Zahtjeva za postupanje po zadužnici koje prileže spisu. Na navedenom ročištu tužitelji su pojasnili da smatraju da je izdavanje potvrde ovršnosti bilo nezakonito u odnosu na Sporazum o osiguranju OU-510/06 te u odnosu na Sporazum o osiguranju od 2. studenog 2006. OU-320/06 i to iz razloga jer tuženik nikada nije bio u posjedu javne isprave u kojoj je utvrđen uvjet za nastupanje ovršnosti osigurane tražbine. Ističu i da je netočan tuženikov navod da su ovršni postupci pokrenuti radi naplate tražbina iz Ugovora o kreditu, jer su Sporazumima o osiguranju osigurane naplate tražbina po mjenicama, a sam čin podnošenja određene radnje pred sudom bez konkretnog dokaza da bi takav postupak bio dopušten i osnovan, ne predstavlja prekid zastare.

Tijekom postupka sud je izvršio uvid u sadržaj isprava koje prileže spisu i to: presliku Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. (list 25. – 29. spisa), presliku Ugovora o pristupanju dugu od 22. listopada 2010. (list 30. – 33. spisa), presliku Ugovora o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011. (list 34. – 38. spisa), presliku Ugovora o međusobnom reguliranju

prava i obveza od 4. svibnja 2011. (list 39. – 51. spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 06001020698 od 2. studenog 2006. s dodatkom (list 52. – 60. spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 09178020119 od 15. rujna 2009. s dodatkom (list 61. – 70. spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 04001020203 od 1. srpnja 2004. (list 71. – 80. spisa), presliku Dodatka broj II Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014 od 23. ožujka 2009. (list 81. – 83. spisa), presliku III Dodatka Ugovora o kreditu broj 04001020203 od 13. ožujka 2008. (list 84. – 85. spisa), presliku IV Dodatka Ugovora o kreditu broj 04001020203 od 23. ožujka 2009. (list 86. – 89. spisa), presliku Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014 s dodacima (list 90. – 101. spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 08025020216 (list 102. – 103. spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 08025020173 (list 104. – 105. spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 08025010034 (list 106. – 107. spisa), presliku zadužnica na iznos od 78.000,00 eura od 22. listopada 2010. (list 168. – 169. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 110. spisa), presliku zadužnica na iznos od 1.053.544,35 kn od 7. lipnja 2011. (list 111. – 113. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 114. spisa), presliku zadužnica na iznos od 1.991.255,84 kn od 5. svibnja 2011. (list 115. – 117. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 118. spisa), presliku zadužnica na iznos od 200.000,00 eura od 22. listopada 2010. (list 119. – 120. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 121. – 123. spisa), presliku zadužnica na iznos od 180.000,00 eura od 2. studenog 2006. (list 124. – 125. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 9. prosinca 2009., 29. ožujka 2009. i 21. prosinca 2010. (list 126. – 128. spisa), presliku zadužnica na iznos od 115.000,00 eura od 15. rujna 2009. (list 129. – 130. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 29. ožujka 2009. i 21. prosinca 2010. (list 131. – 132. spisa), presliku zadužnica na iznos od 78.000,00 eura od 15. listopada 2010. (list 133. – 134. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 135. spisa), presliku zadužnica na iznos od 200.000,00 eura od 15. listopada 2010. (list 136. – 137. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 138. – 140. spisa), presliku Očevidnika o redoslijedu plaćanja s obračunatom kamatom (list 141. – 145. spisa), presliku zadužnica na iznos od 115.000,00 eura od 15. rujna 2009. (list 146. – 147. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 148. spisa), presliku zadužnica na iznos od 78.000,00 eura od 15. listopada 2010. (list 149. – 150. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 151. spisa), presliku zadužnica na iznos od 1.991.255,84 kn od 5. svibnja 2011. (list 152. – 154. spisa), presliku zadužnica na iznos od 200.000,00 eura od 15. listopada 2010. (list 155. – 156. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 157. – 159. spisa), presliku Očevidnika o redoslijedu plaćanja s obračunatom kamatom (list 160. – 163. spisa), presliku zadužnica na iznos od 78.000,00 eura od 15. listopada 2010. (list 164. – 165. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 166. spisa), presliku zadužnica na iznos od 115.000,00 eura od 15. rujna 2009. (list 167. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 168. spisa), presliku zadužnica na iznos od 1.991.255,84 kn od 5. svibnja 2011. (list 169. – 171. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 172. spisa), presliku zadužnica na iznos od 200.000,00 eura od 15. listopada 2010. (list 173. – 174. spisa), presliku zahtjeva za naplatu zadužnice od 21. rujna 2011. (list 175. – 177. spisa), presliku Očevidnika o redoslijedu plaćanja s obračunatom kamatom (list 178. – 181. spisa), preslike zapisnika u predmetu St-339/09 (list 182. – 185. spisa), presliku Očevidnika o redoslijedu naplate (list 186. – 187. spisa), presliku žalbe u predmetu St-339/09 (list 188. – 194. spisa), presliku dopisa od 2. kolovoza 2011. i 17. kolovoza 2011. (list 195. – 196. spisa), presliku Izjave o raskidu ugovora (list 197. – 198. spisa), dostavljenu sudsku praksu (list 199. – 213., 288. – 289., 296. – 305. spisa), zapise o prebivalištu (list 214. – 215. spisa), presliku djelomične presude ovog suda poslovi broj P-5901/11 (list 225. – 234. spisa), presliku presude i rješenja ovog suda poslovi broj P-4888/2012 (list 235. – 243. spisa), presliku presude ovog suda poslovi broj P-60/15 (list 244. – 252. spisa), presliku tužbe u predmetu P-

3273/15 (list 253. – 260. spisa), presliku rješenja o ovrsi Ovr-987/11 (list 261. spisa), presliku prijedloga za ovrhu na nekretnini od 16. studenog 2011. (list 262. – 264. spisa), presliku Sporazuma o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretninama broj 09178090012 (list 265. – 270. spisa), presliku rješenja o ovrsi Ovr-986/11 (list 271. spisa), presliku prijedloga za ovrhu na nekretnini od 16. studenog 2011. (list 272.-274. spisa), presliku Sporazuma o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini (list 275. - 278. spisa), presliku rješenja o ovrsi poslovni broj Ovr-3445/10 (list 279. – 282. spisa), presliku Sporazuma o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretninama (list 283. – 287. spisa), presliku Prijedloga za pokretanje stečajnog postupka (list 306. spisa), presliku rješenja ovog suda poslovni broj St-1689/11 (list 307. spisa), presliku rješenja ovog suda poslovni broj St-1135/12 (list 308. spisa), Uvidom u presliku Očitovanja o uvjetima za izdavanje klauzule ovršnosti u predmetu Destilerija d.o.o. c/a Raiffeisenbank Austria d.d. javnog bilježnika Lucije Popov od 2. studenog 2017. (list 319. – 320. spisa), preslika Zahtjeva za izdavanje potvrde ovršnosti od 22. listopada 2010. (list 321. – 323. spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-2598/14 (list 327. – 330. spisa), presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj R1-765/16 (list 334.-336. spisa), presliku pravomoćnog rješenja ovog suda poslovni broj St-1135/12 (list 339. spisa), presliku Tablice prijavljenih tražbina u predmetu poslovni broj St-1135/12 (list 340. spisa), presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-6264/16 i Pž-1849/2017 (list 345. – 356. spisa) te je izvršen uvid u spis ovog suda poslovni broj P-3273/15 te u pomoćne omote spisa ovog suda P-60/15, P-5901/11 i P-4888/12.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, dalje u tekstu: ZPP) tužbeni zahtjev utvrđen je neosnovanim u cijelosti.

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za naknadom štete za koju ističu da im je nastala protupravnim podnošenjem zadužnica na naplatu te zadržavanjem istih u redoslijedu plaćanja od strane tuženika, i to u razdoblju od 1. siječnja 2016. do 31. listopada 2016. u odnosu na prvo, drugo i trećetužitelja te u razdoblju od 1. listopada 2013. do 31. listopada 2016. u odnosu na četvrtetužitelja.

Prvotno valja naglasiti, a u odnosu na istaknuti prigovor zastare koji tužitelji obrazlažu time što je protekao zastarni rok iz Ugovora o kreditu broj 04001020203 od 1. srpnja 2004. (list 71. – 80. spisa), odnosno trogodišnji zastarni rok propisan odredbom čl. 228. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje: ZOO) jer tuženika do sada nije poduzeo niti jednu radnju pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine iz predmetnih Ugovora o kreditu, niti bilo kojeg pojedinačnog Ugovora temeljenog na Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014 te da je protekom tri godine nastupila zastara svih njegovih možebitnih tražbina temeljem gore navedenih Ugovora o kreditu i bilo kojih pojedinačnih ugovora temeljenih na Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja, valja naglasiti da se u konkretnom slučaju primjenjuje zastarni rok propisan odredbom čl. 233. st. 1. ZOO-a, odnosno desetogodišnji, a ne trogodišnji zastarni rok kako to tvrde tužitelji. Uvidom u dostavljene preslike Očevidnika o redoslijedu plaćanja s obračunatom kamatom te uvidom u preslike Zahtjeva za naplatom zadužnica razvidno je da su sve zadužnice tužitelja koje su predane tuženiku kao sredstvo osiguranja na temelju Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011., podnesene na naplatu 21. rujna 2011. Dakle, zadužnice su prije isteka gore navedenog zastarnog roka od deset godina podnesene na naplatu čime je došlo do prekida

zastare. Pri tome valja naglasiti da u smislu odredbe čl. 245. st. 4. i 5. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao zahtjevom ovrhe ili osiguranja, zastara počinje teći iznova od dana okončanja toga postupka, a u konkretnom postupku je nesporno da su predmetne zadužnice 21. rujna 2011. podnesene na naplatu. Dakle, neosnovane su i tvrdnje tužitelja da je podnošenjem zadužnica na naplatu zastara nastavila teći. Slijedom svega navedenog, ovaj sud ocijenio je neosnovanim istaknuti prigovor zastare.

Uvidom u preslike Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. (list 25. – 29. spisa), Ugovora o pristupanju dugu od 22. listopada 2010. (list 30. – 33. spisa) i Ugovora o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011. (list 34. – 38. spisa) razvidno je, između ostalog, da su predmetnim Ugovorima pristupatelji dugu, između kojih su i ovdje tužitelji, ugovorili da pristupaju cjelokupnom dugu odobrenom od strane tuženika trgovačkom društvu Novabela d.o.o. Ugovorima o kreditu od 1. srpnja 2004. i Dodacima I., II., III i IV istome te Ugovorima o kreditu i njegovim Dodacima sklopljenim temeljem Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014, odnosno Ugovorom o kreditu broj 06001020698 i njegovim Dodacima, i to kao solidarni dužnici te su se obvezali da će ispuniti sve tražbine tuženika po navedenim Ugovorima i Dodacima istima (čl. 2. Ugovora o pristupanju dugu). Odredbom čl. 3. pristupatelji su izričito izjavili da su pročitali i razumjeli sve odredbe Ugovora i Dodataka istima navedenim u čl. 1. Ugovora te da prihvaćaju sve njihove odredbe i sve obveze koje za njih proizlaze iz istih. Nadalje, odredbom čl. 4. ugovoreno je da se pristupatelji dugu obvezuju dostaviti banci, odnosno ovdje tuženiku, a u svrhu ispunjenja svojih obveza iz Ugovora i Dodataka istima, instrumente osiguranja, i to ovdje četvrtotuzitelj jednu zadužnicu o zapljeni računa po Ugovoru o kreditu broj 04001020203, jednu zadužnicu o zapljeni svih računa po Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja broj 08025550014 i jednu zadužnicu o zapljeni svih računa po Ugovoru o kreditu broj 06001020698. Odredbom čl. 6. ugovoreno je ovlaštenje banke, odnosno ovdje tuženika, da bez ikakve daljnje suglasnosti ili privole pristupatelja dugu za sve dospjele obveze iz Ugovora i Dodataka istima navedenim u čl. 1., podnese ovlaštenim organizacijama za platni promet nalog za naplatu dužnog iznosa na teret svih računa pristupatelju dugu.

Iz oba Ugovora o međusobnom reguliranju prava i obveza od 4. svibnja 2011. (list 39. – 51. spisa) razvidno je, između ostalog, da su isti sklopljeni nakon 15., odnosno 22. listopada 2010. Dakle, gore navedeni Ugovori o međusobnim reguliranju prava i obveza sklopljeni su istoga dana kada je sklopljen Ugovor o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011. (list 34. – 38. spisa).

Imajući u vidu gore navedene datume sklapanja Ugovora o pristupanju dugu i Ugovora o međusobnom reguliranju prava i obveza, sud je utvrdio neosnovanim navod tužitelja da ih je tuženik prijevarnom radnjom naveo na zaključenje Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011., a sve s obzirom da je životno uvjerljivo i logično da je sklapanje Ugovora o pristupanju dugu dana 4. svibnja 2011. prethodilo sklapanju Ugovora o međusobnom reguliranju prava i obveza istoga dana. Nadalje, uvidom u oba Ugovora o međusobnom reguliranju prava i obveza od 4. svibnja 2011. sud je utvrdio, a kako je to već gore navedeno, da je u istima ugovoreno da banka, odnosno ovdje tuženik može pokrenuti postupak prisilne naplate na svim instrumentima osiguranja koja su predana prema naprijed navedenim Ugovorima o pristupanju dugu, ako se dug ne bi podmirivao u rokovima navedenim Ugovorom, odnosno ako banka bude morala pokrenuti postupak ovrhe radi namirenja svog potraživanja. Isto tako, uvidom u predmetne Ugovore razvidno je da u istima nije ugovorena tuženikova obveza da povuče zadužnice koje su do tada bile podnesene na naplatu na teret računa drugotuzitelja, već su zadužnice koje su dane kao instrument osiguranja tražbine tuženika i ostale instrument osiguranja. Glede tvrdnje tužitelja o postojanju mana volje prilikom sklapanja predmetnih Ugovora, i to zbog toga što u

istima izrijeком nije regulirano da će tuženik povući do tada podnesene zadužnice na naplatu premda se iz samog pravnog posla postojanje takve odredbe može zaključiti, ovaj sud ukazuje da su tužitelji, ne zatraživši da se takva odredba unese u predmetne Ugovore, postupili protivno načelu savjesnosti i poštenja (čl. 4. Zakona o obveznim odnosima - „Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje: ZOO), kao i da nisu postupili s pažnjom dobrog gospodarstvenika, odnosno pažnjom dobrog domaćina (čl. 10. st. 1. ZOO-a). Pri tome valja naglasiti i da tužitelji tijekom postupka nisu dokazali da bi se u konkretnom slučaju radilo o usmenoj pogodbi propisanoj odredbom čl. 286. st. 3. i 4. ZOO-a, pa je stoga neosnovano pozivanje tužitelja na odredbu čl. 284. ZOO-a. U odnosu na pozivanje tužitelja na odredbe čl. 273., 329. i 330. ZOO-a, a u svezi s odredbama čl. 332., 358., 360., 362. st. 2. ZOO-a, valja istaknuti da Ugovorima o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. i 22. listopada 2010. tuženik nije za sebe ugovorio korist u odnosu na tužitelje koja bi bila u očitom nerazmjeru s onim što je tuženik dao ili učinio trgovačkom društvu Novabela d.o.o., niti je Ugovorom o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011. tuženik za sebe u odnosu na drugotužitelja, odnosno u odnosu na sve tužitelje, ugovorio korist koja bi bila u očitom nerazmjeru s onim što je on drugotužitelju dao ili učinio, ili se obvezao dati ili učiniti. Naposljetku, valja istaknuti i da je navod tužitelja da im prije raskida oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011. nije ostavljen primjereni rok za ispunjenje obveze iz tih Ugovora, neosnovan. Naime, iz predmetnih je Ugovora razvidno da su ugovorne strane suglasne da tuženik može koristiti sve instrumente osiguranja koji su mu predani temeljem prethodnih Ugovora sklopljenih između stranaka i to radi naplate cjelokupnog duga.

Nadalje, u odnosu na tvrdnje tužitelja da su prema predmetnim Ugovorima dana 10. lipnja 2011. plaćene ugovorene obveze prema tuženiku, a da su uvidom u Očevidnik o redoslijedu plaćanja od 1. kolovoza 2011. na računu drugotužitelja utvrdili da je tuženik 5. siječnja 2011. podnio na naplatu zadužnice na iznos od ukupno 3.541.451,57 kn što skoro dvostruko premašuje nominalni iznos zadužnica, a čime je drugotužitelju učinjena nemjerljiva šteta, tim više što na taj dan uopće nije imao dospjelih obveza prema tuženiku te je tuženik bio dužan predmetne zadužnice povući iz prisilne naplate, valja naglasiti da je odredbom članka 219. st. 1. ZPP-a određeno da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. Ako sud na temelju izvedenih dokaza (čl. 8. ZPP-a) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 221.a ZPP-a). Dakle, dužnost stranaka jest da u parnici iznesu činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve te da predlože dokaze kojima se te činjenice mogu utvrditi. Njihova je dužnost iznijeti činjenice i predložiti dokazna sredstva prikladna za stjecanje uvjerenja suda u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost zahtjeva stranke. Na parničnim strankama je da sud uvjere u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost njihovih zahtjeva. Ako stranka u tome ne uspije sud će iznijeti zaključak o nedokazanosti, odnosno o neistinitosti njene tvrdnje pa će njen zahtjev odbiti kao neosnovan. Kad sud ne uspije formirati određeno uvjerenje oslanjajući se na slobodnu ocjenu dokaza, tada dolaze u obzir pravila o teretu dokazivanja. Ta pravila u osnovi obvezuju sud uzeti kao nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava.

Tužitelji tijekom postupka gore navedene tvrdnje, odnosno tvrdnje da su uredno i u roku vraćali dug tuženiku nisu potkrijepili adekvatnim dokaznim sredstvima, iako je teret dokazivanja navedene činjenice u smislu gore navedene odredbe čl. 219. ZPP-a na tužiteljima, pri čemu se napominje i da tužitelji nisu u prilog svojih tvrdnji dostavili Očevidnik o redoslijedu plaćanja od 1. kolovoza 2011. za koji tvrde da je iz istog razvidno da je tuženik 5. siječnja 2011. podnio na naplatu zadužnice na iznos koji skoro dvostruko premašuje

nominalni iznos zadužnica, a čime je drugotužitelju učinjena nemjerljiva šteta, tim više što na taj dan uopće nije imao dospjelih obveza prema tuženiku.

Nadalje, između stranaka nije sporno da je četvrtotužitelj kao solidarni dužnik predao tuženiku temeljem Ugovora o pristupanju dugu od 15. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. zadužnicu na iznos od 115.000,00 eura u kunskoj vrijednosti ovjerenu 16. rujna 2009. od strane javnog bilježnika Zinke Batušić Šlogar pod brojem OV-4787/09, zadužnicu na iznos od 1.991.255,84 kn od 5. svibnja 2011. potvrđenu od javnog bilježnika Lucije Popov pod brojem OV-4114/11, zadužnicu na iznos od 78.000,00 eura u kunskoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010., ovjerenu 18. listopada 2010. kod javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Hilibarda pod brojem OV-6859/2010 i zadužnicu na iznos od 200.000,00 eura u kunskoj protuvrijednosti od 15. listopada 2010. ovjerenu 18. listopada 2010. kod javnog bilježnika Ljubinke Svedrović Hilibarda pod brojem OV-6860/2010.

Uvidom u Izjavu o raskidu Ugovora (list 197. – 198. spisa) razvidno je, između ostaloga, da je tuženik tužiteljima i trgovačkim društvima ARIS 2000 i partneri k.d. i Destilerija d.o.o., temeljem odredaba čl. 7., odnosno 6. Ugovora o međusobnom reguliranju prava i obveza izjavio da raskida predmetne Ugovore zbog neplaćanja dvije uzastopne rate, odnosno zbog neispunjenja tih Ugovora. Predmetnom Izjavom tužitelji su obaviješteni i da će tuženik radi naplate svog dospjelog potraživanja, a koje na dan 13. rujna 2011. sveukupno iznosi 4.396.183,44 kn pokrenuti postupke prisilne naplate.

Tijekom postupka tužitelji nisu dokazali, iako su to sukladno odredbama čl. 7. i 219. ZPP-a bili dužni, da bi uredno ispunjavali obveze preuzete spornim Ugovorima te da je tuženik neosnovano aktivirao ugovorene instrumente osiguranja, odnosno zadužnice broj OV-6859/10, OV-4114/11, OV-6860/10 i OV-4787/09. Pri tome se ukazuje i da, a kako je to već ranije u obrazloženju utvrđeno, da Ugovorima o međusobnom reguliranju prava i obveza tuženik nije preuzeo obveze da već podnesene zadužnice povuče s naplate, kao i da tužitelji nisu dokazali da su svoje obveze o dospjelom dugovanju podmirili na način ugovoren odredbom čl. 4. tog Ugovora.

U odnosu na tužiteljeve navode da je izdavanje potvrde ovršnosti na Sporazum o osiguranju poslovni broj OV-510 bio nezakonit iz razloga što tuženik nikada nije bio u posjedu javne isprave u kojoj je utvrđen uvjet za nastupanje ovršnosti osigurane tražbine, valja naglasiti da zadužnica predstavlja privatnu ispravu o dugu kojom dužnik daje suglasnost da se radi naplate tražbine određenog vjerovnika zaplijene svi njegovi računi koje ima kod banaka te da se novac s tih računa, u skladu s njegovom izjavom sadržanom u toj ispravi, isplaćuje vjerovniku. Takva isprava ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu i prenosi na ovrhovoditelja (čl. 125. st. 1. Ovršnog zakona - "Narodne novine" broj 139/10, 125/11, 150/11, 154/11, 12/12, 70/12, 80/12 i 112/12, dalje; OZ, koji se u konkretnom postupku primjenjuje). Takva zadužnica ima svojstvo ovršne isprave na temelju koje se može tražiti ovrha protiv dužnika ili jamaca plateca na drugim predmetima ovrhe (čl. 125. st. 7. OZ-a). Dakle, zadužnica uvijek predstavlja sredstvo osiguranja, pa se i iz tog razloga, osim gore navedenih, ne može zaključiti da iz odredaba oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011. proizlazi obveza tuženika da povuče zadužnice podnesene na naplatu na teret računa tužitelja.

Nadalje, uvidom u presliku Očitovanja o uvjetima za izdavanje klauzule ovršnosti u predmetu Destilerija d.o.o. c/a Raiffeisenbank Austria d.d. javnog bilježnika Lucije Popov od 2. studenog 2017. u predmetu Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-2598/14 (list 319. – 320. spisa) razvidno je da je mišljenje javnog bilježnika, a slijedom u

predmetnom očitovanju detaljno izloženih činjenica, kako su prilikom izdavanja potvrde ovršnosti na Sporazum o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretnini od 6. lipnja 2006. koji je istog dana solemniziran pod poslovnim brojem OU-510/06 ispunjeni svi zakonski uvjeti. Nadalje, uvidom u presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Ovr-2598/14 (list 327. – 330. spisa) sud je utvrdio da je predmetnim rješenjem, a koje je postalo pravomoćno 25. rujna 2016., odbijen prijedlog predlagatelja Destilerija d.o.o. od 17. kolovoza 2011., za ukidanjem klauzule ovršnosti Sporazuma o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretninama, iskazane s danom 19. listopada 2010., solemniziranog od strane javnog bilježnika Lucije Popov iz Zagreba pod brojem OU-510/06 od 6. lipnja 2006., kao neosnovan. Zaključno, uvidom u presliku rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj R1-765/16 (list 334.-336. spisa) razvidno je da je istim odbijen kao neosnovan prijedlog predlagatelja Hrvoja Šimića od 28. studenog 2016. za ukidanjem klauzule ovršnosti Sporazuma o osiguranju stjecanje založnog prava na nekretninama iskazanom s danom 29. listopada 2010., solemniziranom od strane javnog bilježnika Lucije Popov pod poslovnim brojem OU-510/06 od 6. lipnja 2006.

Slijedom navedenog, prema ocjeni ovog suda neosnovani su tužiteljevi navodi da je izdavanje potvrde ovršnosti na Sporazum o osiguranju poslovni broj OU-510/06 bilo nezakonito. Pri tome valja naglasiti da Sporazum o osiguranju OU-320/06 od 2. studenog 2006., a koji tužitelji spominju na ročištu održanom 17. travnja 2018., nije predmet ovog postupka.

Zaključno, a u odnosu na tužiteljeve tvrdnje da su možebitne novčane tražbine tuženika po ugovorima o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. namirene, a što dokazuje rješenjima ovog suda poslovni broj St-1135/12 od 27. travnja 2017. i 20. travnja 2016. te Tablicom prijavljenih tražbina od 3. travnja 2017., valja istaknuti da su Rješenjem ovog suda poslovni broj St-1135/12 (list 339. spisa) donesenom u stečajnom postupku nad dužnikom Destilerija d.o.o. za proizvodnju u stečaju utvrđene tražbine stečajnih vjerovnika viših isplatnih redova, i to trgovačkog društva Novabela grupa d.o.o. u iznosu od 3.042.831,21 kn, trgovačkog društva Aris 2000 d.o.o. u iznosu od 1.602.530,50 kn, Hrvoja Šimića u iznosu od 3.042.831,21 kn, Maje Šimić u iznosu od 3.042.831,21 kn i Stjepana Jakopovića u iznosu od 3.122,04 kn. Iz navedenog Rješenja, kao ni iz Tablice prijavljenih tražbina II višeg isplatnog reda ne proizlazi da bi tuženikova tražbina bila namirena te da bi tužitelji imali ikakvu tražbinu prema tuženiku, odnosno navedene odluke ne predstavljaju dokaz da su tražbine po predmetnim Ugovorima o pristupanju dugu namirene.

Nadalje, u odnosu na tužiteljeve tvrdnje da su možebitne novčane tražbine tužitelja prema tuženiku po Ugovorima o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. namirene, a što tvrde da proizlazi iz Rješenja ovog suda poslovni broj St-1135/12 od 27. travnja 2017. i 20. travnja 2016. te Tablice prijavljenih tražbina od 3. travnja 2017., valja istaknuti sljedeće.

Tužitelji ističu da su prijavili u stečajni postupak nad dužnikom Destilerija d.o.o. tražbine koje imaju prema tom društvu s osnove namirenja po Ugovoru o pristupanju dugu od 15. listopada 2010., 22. listopada 2010. i 4. svibnja 2011. te pojedinačno zaključenim Ugovorima s tuženikom iz Ugovora o kreditu od 1. srpnja 2004. s Dodacima te Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja od 13. ožujka 2008. s Dodacima i pojedinačno zaključenim Ugovorima o kreditu, iz Ugovora o kreditu od 2. studenog 2006. te Dodacima te Ugovora o kreditu od 15. rujna 2009. Isto tako, navode da je tuženik kao stečajni vjerovnik prijavio u stečajnom postupku nad dužnikom, trgovačkim društvom Destilerija d.o.o. u stečaju, tražbine

u ukupnom iznosu od 6.871.786,72 kn koje se odnose na preostali kreditni dug ovdje tužitelja prema gore navedenim Ugovorima o kreditu i Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja s Dodacima. Uvidom u presliku rješenja (dvije stranice) ovog suda poslovni broj St-1135/12 od 20. travnja 2016. (list 308. spisa) razvidno je da je gore navedena tražbina vjerovnika drugog višeg isplatnog reda, odnosno ovdje tuženika osporena od strane drugog stečajnog vjerovnika Hrvoja Šimića.

Valja naglasiti da pravomoćno rješenje o utvrđenim i osporenim tražbinama, a na koje se tužitelji pozivaju podneskom od 3. svibnja 2017., međutim isto nisu dostavili u spis, nema u odnosu na osporene tražbine učinak res iudicate. Postojanje i dopustivost naplate u stečaju tražbine koja je osporena u stečajnom postupku utvrđuje se u parničnom postupku. S obzirom da je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1135/12-66 od 20. travnja 2016. na pokretanje parnice upućen stečajni vjerovnik; osporavatelj Hrvoje Šimić radi utvrđenja osnovanosti osporavanja novčane tražbine ovdje tuženika, to će tek eventualna pravomoćna presuda parničnog suda kojom se utvrđuje da je osporavanje tražbine bilo osnovano imati značaj da ovdje protivnik osiguranja nema prema stečajnom dužniku više nikakvih tražbina pa da je daljnja naplata po predmetnim zadužnicama neosnovana te da se iste imaju vratiti izdavateljici, odnosno ovdje četvrtotužiteljici. Naime, pravomoćna odluka parničnog suda kojom se utvrđuje da tražbina ne postoji djeluje prema stečajnom dužniku i prema svim stečajnim vjerovnicima te osoba koja uspije u parnici može tražiti od stečajnog suca ispravak tablice o utvrđenim i osporenim tražbinama (čl. 181. st. 1 i 2. Stečajnog zakona, "Narodne novine" broj 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12, 45/13 i 71/15). Kako tužitelji nisu ovom sudu dostavili takvu pravomoćnu odluku parničnog suda, to se ne može smatrati da tražbina tuženika radi čijeg su osiguranja izdane predmetne zadužnice ne postoji.

Odredbom čl. 1045. ZOO-a koja uređuje pretpostavke odgovornosti kod izvanugovornih obveznih odnosa propisano je da je onaj koji drugome prouzroči štetu dužan je naknaditi ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje (st. 1.). Predmnijeva se obična nepažnja (st. 2.). U smislu navedene zakonske odredbe pretpostavke odgovornosti za štetu jesu subjekti odgovornosti za štetu, štetna radnja štetnika, šteta, uzročna veza između štetne radnje i štete i protupravnost. U konkretnom slučaju tuženik treba dokazati da šteta nije nastala njegovom krivnjom. Dakle, odgovornost za štetu nastaje pod pretpostavkom da je osoba odgovorna za štetu počinila protupravnu štetnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete i ako postoji uzročna veza između štetne radnje i štete kao posljedice. Pri tome valja napomenuti da sve navedene pretpostavke moraju biti ispunjene kumulativno, dakle u konkretnom postupku odgovornost tuženika za štetu ne postoji ukoliko nije ispunjena bilo koja od navedenih pretpostavki. Naime, ako tužitelj ne dokaže štetnu radnju tuženika, tada nema niti štete zbog te radnje; ako ne dokaže postojanje štete tada nema mogućnosti njene naknade, a bez uzročne veze između radnje i štete nema niti odgovornosti tuženika za nastanak štete.

Tijekom postupka tužitelji nisu dokazali da je tuženik prijevaram radnjom bio u zakašnjenju s obvezom da povuče zadužnice s računa drugotužitelja, čime je bio u zakašnjenju i prema ostalim tužiteljima te da je stoga raskid predmetnih ugovora bio neosnovan čime su tužitelji pretrpjeli štetu, nisu dokazali postojanje mana volje prilikom sklapanja predmetnih Ugovora, nisu dokazali da je Ugovorom o pristupanju dugu od 4. svibnja 2011. tuženik za sebe u odnosu na drugotužitelja, odnosno u odnosu na sve tužitelje, ugovorio korist koja bi bila u očitom nerazmjeru s onim što je on drugotužitelju dao ili učinio, ili se obvezao dati ili učiniti, nisu dokazali da im je tuženik nanio štetu jer im prije raskida oba Ugovora o reguliranju međusobnih prava i obveza od 4. svibnja 2011. nije ostavljen primjereni rok za ispunjenje obveze iz tih Ugovora, nisu dokazali da je drugotužitelju

učinjena šteta podnošenjem na naplatu zadužnica na dan kada nije imao dospjelih obveza prema tuženiku niti su dokazali da je tuženik nanio štetu tužiteljima podnijevši na naplatu zadužnice na iznos koji dvostruko premašuje nominalni iznos zadužnica. Isto tako, tužitelji nisu dokazali da su uredno ispunjavali obveze preuzete spornim Ugovorima te da je tuženik neosnovano aktivirao ugovorene instrumente osiguranja, odnosno nisu dokazali činjenicu da im je šteta nastala protupravnim podnošenjem zadužnica na naplatu.

Slijedom svega navedenog, u konkretnom postupku nisu ispunjene sve pretpostavke za naknadu štete propisane odredbom čl. 1045. st. 1. ZOO-a, odnosno tužitelji nisu dokazali da je tuženik počinio gore opisane protupravne radnje, slijedom čega nisu ispunjene niti ostale pretpostavke odgovornosti za štetu pa je na temelju odredbe čl. 1045. ZOO-a te primjenom odredbi čl. 7., 219. i 221.a ZPP-a tužbeni zahtjev valjalo odbiti i odlučiti kao u t. I. izreke ove presude.

Valja naglasiti da je ovaj sud na ročištu održanom 9. veljače 2018. odbio iznesene dokazne prijedloge tužitelja za saslušanjem zakonskog zastupnika Hrvoja Šimića za I. i II. tužitelja, za saslušanjem svjedoka Vesne Ciganek Vuković, svjedoka Dražena Markovića, svjedoka Ire Malić, svjedoka Dubravka Ante Mlikotića, svjedoka Branka Devića i svjedoka Gordane Šamar, da sud službenim putem zatraži od Financijske agencije dopis tuženika – reklamaciju o postupanju sa zadužnicama Ov-3275/06 i Ov-4759/09 te da se službenim putem zatraže Očevidnici o redoslijedu plaćanja za tužitelje te za komanditno društvo ARIS 2000 i partneri i Destilerija d.o.o. i za izvođenjem financijsko knjigovodstvenog vještačenja na okolnost nastanka te visine štete tužiteljima. Naime, imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje, stanje predmeta spisa te činjenicu okolnosti na koju su navedeni dokazi predloženi, a uzevši u obzir obvezatnost kumulativnog ispunjenja svih gore navedenih pretpostavki odgovornosti za štetu, ovaj sud ocijenio je izvođenje tih dokaza nesvrhovitim, kao i da bi svako daljnje odugovlačenje postupanja dovelo do povrede načela efikasnosti i ekonomičnosti postupka sadržano u odredbi čl. 10. st. 1. ZPP-a.

Odluka o troškovima postupka iz t. II., III. i IV. izreke rješenja temelji se na odredbama čl. 154. st. 1., čl. 155., i čl. 164. st. 1. i 2. ZPP-a te vrijednosti predmeta spora u iznosu od 6.310.000,00 kn budući da navedeni iznos predstavlja zbroj iznosa svih tužbenih zahtjeva (čl. 37. st. 2. ZPP-a). Tuženiku je priznat kao potreban za vođenje postupka trošak zastupanja po odvjetniku koji trošak je odmjeren sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“, broj 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje; OT) i to za: sastav odgovora na tužbu u iznosu od 56.550,00 kn (Tbr. 8. t. 1. OT-a) uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 42. OT-a) što ukupno iznosi 70.687,50 kn te za zastupanje na ročištima održanim 27. studenog 2017., 9. veljače 2018. i 17. travnja 2018. za svako u iznosu od 56.550,00 kn (Tbr. 8. t. 1. OT-a) uvećano za 25 % PDV-a (Tbr. 42. OT-a) što sveukupno iznosi 212.060,50 kn. Dakle, tuženiku je priznat trošak parničnog postupka u iznosu od 290.748,00 kn.

Tuženik je odbijen s prekomjernim postavljenim zahtjevom za naknadu troška parničnog postupka u ukupnom iznosu od 25.814,50 kn. Naime, punomoćniku tuženika ne pripada pravo na zatraženi trošak u navedenom iznosu jer je zahtjev za troškove zastupanja postavio pojedinačno prema radnjama za svakog tužitelja, a što nije u skladu s odredbama OT-a. Isto tako, tuženiku nije priznat zatraženi trošak za pristup na ročište za objavu presude s u iznosu od 500,00 kn uvećano za 25 % PDV-a što ukupno iznosi 625,00 kn s obzirom da isti nije bio potreban za vođenje parnice jer su se stekli uvjeti za isticanjem presude na e-oglasnoj ploči suda, pa je slijedom navedenog odlučeno kao u t. III. izreke rješenja.

Odluku o parničnom trošku iz t. IV. izreke rješenja sud je donio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a s obzirom da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu.

U Zagrebu, 20. srpnja 2018.

SUDAC:
Aleksandra Gumzej, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Za točnost otpravka-ovlašteni službenik:
Mirela Šantek